

Satans jämmerliga graserande wid Tyskbagarsbergen, julaftonen, det märkwärđ...

1700-1829 59 C Br. 1819

National Library
of Sweden

Graserande

Ex. A

Su. Saml.

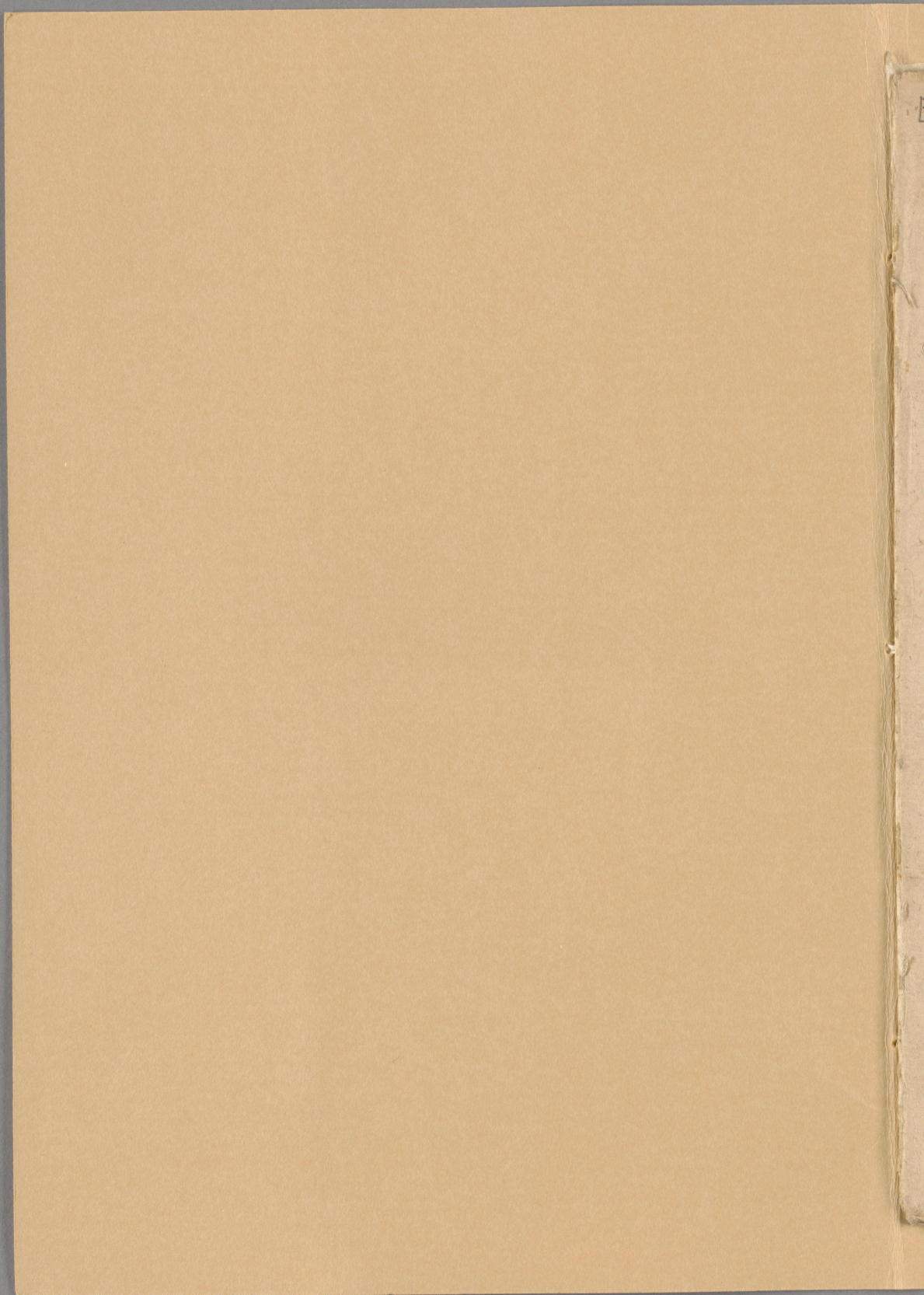
Roman

Su.

(B.P.)

1700-1829

1819

Ex. A

Roman

So.

(Pr.)

o

1700-1829

Satans jämmerliga grase-
rande wid Tystbagarsbergen,
Julaftonen, det märk-
wärdiga året 1818.

Stockholm,

Tryckt hos Carl Nyberg, 1819.

B. 12. Polit. So.
(Pr.)

Till det Sög: och respective Publicum.

Förkräcks icke, gunstbenägna läsare, öfwer den tittel jag walt. I mitt tycke är den så god som någon annan af de många, hwaraf Dagligt Allehanda nu till Julen warit uppfylld; men om du icke skulle tycka så med, högt uplysta allmänhet, så är jag lika willig som skyl dig att säga ordsaken, hwarföre jag walt den. Författaren har, liksom hwarje annan etherns son, twänne hufwudmål för sitt begär — äran och utkomsten. I våra tider har man likwäl börjat finna, att den förra utan den sednare betyder ingenting, ja! mindre än intet. Äran uppfyller icke ens de första behofwen af rock och spis, än mindre ger den borgerligt anseende, titlar, stjernor och embeten. Swårtom äro utkomstens större eller mindre grader tillräckliga, att skänka allt detta. Man kan således, om man håller ett godt bord, ett wacker equipage, en grannt möblerad wåning, besynnerligen om man icke altför hårdt tillåser sin pulpet, så kan man, säger jag, utan ringaste swårighet dölja det sätt,

hvarpå man åtkommit medlen därtill, wore de än de minst hederliga, ty ingen kan wara oartig nog, att wäcka fråga derom. Det är eljest förunderligt, min goda läsare, hwad penningen — jag menar stora summor — har magt öfwer oss, arma dödliga. Den duger ej allenast att betala handlanden och handtwerkaren; den är äfwen i stånd att insöfwa rättwisän, att framkalla berömmet, att winna sjelfwa den, så högt b prisade allmänna opinionen. Så t. ex. är stöld ansedd för ett skamligt brott, när nämligen någon stäl 10 eller 12 riksdaler, blir upräckt och får spö därför. Men i samma progression som man tagit mycket, försvinner också det wanhedrande däruti. Om således någon stulit t. ex. femhundra tusen riksdaler, så stå ibland icke allenast alla embeten, alla hederstitlar honom öppna; det blir till och med ansedt för obeleswadt och otillbödeligt, att ens i ett litet stultit sällskap, säga att han stulit. På sin höjd får man i detta fall med warsamhet yttra sig: "det är en Herre med stora egenheter och många talanger; i synnerhet besitter han i hög grad talangen, att förwärfwa penningar" och hela Choren skall swara och säga Amen!

Stöld från Kronan är, som wi weta, lika fördömlig som någon annan och straffas lika strängt — nota bene, då det sker i små partier. Men är det icke besynnerligt! Om

än någon skulle, genom ogünstiga stjernors inflytande råka att bli affatt för egennytta, så kan han icke destomindre ett par år därefter åka med två par hästar och njuta den lyckan, att se Furstar och Kejsare på sina dineer, sina gouteer och sêter. Är det icke kuriöst?

En annan som icke egentligen stjal, men på annat sätt lägger sig till sin nästas egendom, t. ex. som utredningsman i en concourss-massa, om än Couratorene på egen hand gjort cessionen; om han plundrar både debitorn och fordringsägarena, om han aldrig så föracktar ej blott moralens och billighetens föreskrifter, men äfwen sjelfwa lagen, så är han därföre lika hedertlig kår, lika ansedd, lika frad — hwad säger jag? — lika, nei mycket mer än för, i den mån han rigtat sig af rofwet, under det den arma debitorn drifwes från sin egendom, blottställes för armodet, föracktet och årlöbet, såfångt anropar lagen om skydd och rättwisa, såfångt af den allmänna rättskänslan begår medlidande och deltagande.

Det förstås, att jag med allt detta icke syftar på mitt kära fäderne-land, hwarest, som hwar man wet, endast dygden, snillet, talangen och kunskaperna äro wärderade, framdragna och belönda.

Men, frågar man, hwad hör nu allt detta hit? Jo rätt mycket, min gunstiga läsare. Litteratören måste afwen lefwa. Han gör wäl inga anspråk på wåning, bord, hästar och wagn, måttåker, m. m. Han begär endast liten afslätning på sina tillwerkningar; och som det stundom händer, afwen i hans metier, att icke just warans godhet, utan den lockande skylten ger köpare, nödgas han ibland uthånga en sådan. Det händer wäl någon gång, och icke just sällan, att innehåller icke svarar mot titeln; men goda allmänhet, skylle du, näst författarens oförmåga, dig sjelf darsöre; ty hwem har wäl wandt dem wid denna speculation på din lättrogenhet, om icke du sjelf? Hur mången god eller äminstone läsbar bok har icke som maculatur wandrat till de illitterata krydd- och hökarebodarna, under det skrifter utan något slags wärde, utan det minsta lockande i annat än deras widunderliga titlar, uplestwat två eller tre uplagor? Denna lilla besynnerlighet, respective publikum, hör till dina swaghetslynder, hwaraf afwen du fått din dryga portion, och du torde ej illa uptraga, att jag här wägar påminna dig derom.

Men för att nu återkomma till saken: Försträcks icke för min tittel. Jag har walt den, emedan jag icke, lik författaren till Be-

rättelsen om den store draken, den gamle ormen etc. har någon mästare Schultz, hans barn och arfwingar att dedicera den till, och ej eller kan inrycka i annonsen, att den är tryckt på fint papper i ovanligt stort octavformat; äfwen kan jag ej, som samma auctor uti det Märkwärdiga året 1818, förkunna publiken någon ny undergörande källa, och jag sjelf är alltför mycket modest, att wilja skicka mina läsare bort till ändan af staden, att bland grushögarna leta efter skatter eller amuletter, befarande att de möjligtwis kunde sedan uplösa mig, för att på mig gälda sin fruktlösa möda. Däremot brinner jag, liksom nämnde författare, af det löstiga begäret att få sälja min skrift. Hvad annat medel har jag wäl kunnat wälja, för att upnä detta ändamål, än att gifwa den en tittel, som om än icke just så särdeles smaktlig för sina örat, likwäl må hända kan anslå några gröfre nerf och draga en eller annan af witterhetens gynnare och älskare in uti boklädorna.

Ware detta nog sagt till Förspråk!

Det märkwärdiga året 1818 står ej en gång med ena foten qwar innom tidens tröskel — war ej detta rätt poetiskt sagdt? — och under det mången med saknad ser dess bortgång, andra med glädje och de flesta med lifnösighet,

sitter jag och mången till mig, på min vind-
 kammar; och gör reflexioner öfver det förflut-
 na solhvarfwet. Om det ej får bestridas att
 det för mången varit rätt ledsamt och urref-
 ligt, så bör man dock årinra sig den gamla
 regeln att ej säga annat än godt om de af-
 lidna. Wißt är det emedertid, att det varit
 rätt märkwärdigt för vårt land. Om man
 ej will fästa sig wid de stora werldshändelserna,
 såsom att twänne platser blifwit lediga i Swens-
 ska Akademien, att genom spannmålsbristen
 mången bränwinspanna nödgats afstodna; att
 en Siskare i Morala råkat på sin krok uthra-
 ga en guldfist och att detta fynd bragt twänne
 lärda män i lufwen på hwarandra för en frå-
 ga, som icke hade den ringaste gemenskap med
 fyndet; att till grämelse och hän för så mån-
 ga rättskaffens patrioter, det omedborgerliga
 förslaget likwäl gått igenom, att låta ågare
 af Fogsefectier föryttra sin wara till hwem de
 willja, för att få den bättre betald och mera
 affättlig; om man ej will tala om allt detta,
 så återstår likwäl mycket annat minnesvärdt,
 ehuru i en mindre stola.

Wi ha sett en gammal beswärjnings-hi-
 storia ånno framdragas ur sitt mörker, och en
 gummas drömmar förwrida hufwudet på tu-
 sendtals människor, ännu galnare än hon,
 emedan de trott på hennes uppenbarelse — i

förbigående bör jag nämna, det många en-
 faldiga ansett dessa båda skrifter lika mycket
 förtjena upmärksamhet och beifran af ett ni-
 tiskt och renlärigt Consistorium samt af uplys-
 ningens väcktare som så många andra; men
 efter så ej skett, är det tydligt att dessa hafwa
 drätt. — Wi ha sett en präst afsättas från
 sitt embete, emedan hans trosfatser ej woro
 fullkomligt orthodoxa; men mången har här-
 wid tyckt, att denna man förtjent ett dylikt
 öde för trettio år sedan, emedan han låtit
 narra sig af en listig quinnas bedrägeri och
 welat därom öfwertyga andra. Wi ha sluteligen
 sett en författare, som i många år trötat
 sina läsares tålmod och det sunnda förnuftet,
 nu äro med ökad skamlöshet och arghet fram-
 tråda i dagen med en ny bundt af oövert mot
 vår witterhet och dess förnämsta prydnader.
 Wi ha äfwen sett denna lunta hedras med en
 lång recension, ehuru recensenten utan twi-
 wel wet huru litet han därmed uträttar mot
 författaren, emedan blott fysiska skäl äro wig-
 tiga nog, att bita på denna jernpanna.

Men ett uptråde af annan art war för-
 behållet slutet af detta år. Julen war inne,
 denna Sveriges enda egentliga folkfest. Mång-
 den glömda sina mödor, sina bekymmer och
 näringsomsorger, glömda misvärdt, penninge-
 brist och felande arbetsförtjenst, för att under

håtsidsqåldjen dränka sina sorger i en större wällesnad, i njutningen af en bättre föda, i små förströelser eller åtminstone i hwila från sitt arbete. Qwällen war inne. Dagens göromål woro slutade. En hop syflolösa personer uppfyllde gatorna och bodarna, men främ för allt marknaden samt krogar och traktörställen, medan husfäderna woro syfellsatta hemma med att hoplägga julklapparna och matmödrarna att sätta på lutskif och fötgrötsgrytorna samt tillaga afrommåltiden.

Dock, ödet leker ofta med menniskans wigtigaste handlingar, säger titteln på en ny roman och ett gammalt ordspråk uttrar i sin naiva, kraftfulla stil, att san är en gammal skålm. En af dessa fiendiliga magier — wi weta ej hwilkendera och taga således den sednare för hufwudet — harmades likwäl öfwer Stockholmsbarnens ofsyldiga nöjen och bestöt, att mången julklapp denna afrom ej skulle bortges, att mången fötgröt skulle bli oäten eller ätas kall. Swåstwande på mörka wingar öfwer den konungliga staden, måtte han den med dystert blick från den ena tullen till den andra, spejande efter något ställe, som han kunde inwiga åt förstöringen. Först ämnade han antända ett nipperstånd i marknaden, i den förhoppning att elden därifrån snart skulle sprida sig till alla de öfriga och förtära

templen och palatsen i dess granskap. Dröjande med välbehag wid denna tanka, såg han redan i sin inbillning halfwa staden i låga och glädde sig så innerligt åt wederbörandes godhet, som tillåter de bara ljusen stå där utsatta för blåsten inidt ibland lått antändbara waror, att hans glädje uttrade sig i ett högt skratt. Detta förförliga skratt skalade widt omkring och skakade sjelfwa mörkets boning. Dess andar som hörde det, trodde att deras herre hade någon förrättning för händer eller war nära att göra någon god fångst, wakenade ur sin dwala och skyndade hoprats up i werlden, att inhämta hans wilja och uträtta hans befallningar.

Men se! i detsamma afgrundsförsten ärnade wärkställa sin grymma föresats, upstod Stockholms skyddsande och närmade sig till honom i skapnad af en medelålders tjensteman af ett alfwarsamt utseende, med lystrad knötpåk, röd näsa och bricka hängande om halsen, samt talade och sade: "drag härifrån satan, eljest skall jag, tag mig tusan d. . . lära dig mores! Jag förbjuder dig på embetets wägnar att tillställa något spektakel här midt i staden; utan om du skall göra ondt, så packa dig bort på malmarna, så lätt dig är att undgå laga nåpft, hwilket dig till esterrättelse länder."

Förkräckt för den lystade kappen, men ännu mer af den bistra, hotande upsynen, drog sig mörkrets furste tillbaka och med wreden i hjertrat lofwade han likwäl att lyda, dels emedan han ej ansåg sig stark nog att göra motstånd, dels emedan han ej trodde sig bera med en fåfång process förspilla den dyrbara flygtande tiden. Han sög i största hast omkring staden och stannade slutligen på Dyssbagarsbergen. Där under sina fötter såg han en mängd usla trädfojor, öfvergifna af sina inwånare, som nu till största delen wandrat åt Stortorget eller ännu icke återkommit från sitt arbete. Husens arändbara beskaffenhet, mörkret och afslagsfheten, allt syntes honom gynnande att utföra sin föresats. Han lade då till Astaroth, som stod honom närmast: "gå, min son, utfök en tjealig plats, lårt att antända, men swär att släcka. Kasta dit dina lågor; jag stundar imedlertid till wädrans Gud, att begära hans biträde."

Astaroth bugade sig och lofwade att hörsamma. Han ströfwade, åtföljd af sina bröder, en stund omkring i trakten, slutligen sänkte han sig till en hörnbyggning, inträdde i ett tomt rum, swängde där sitt blöß, och inom ett ögonblick hade den infernaliska elden fattat i tak och wäggar och började slå ut genom fenstret.

Imidlertid skyndade Satan till Westan-
winden, som förde styrelsen för dagen, och
inträdde till honom i skapnad af en ung nymp.
En fin merinoskapott betäckte den skönaste
kroppsbildning, omslöt det smala liffvet och
smög sig förtroligt till de spåda lemmarna,
förrådande formerna af en Venus de Medicis.
En liten rosenröd silkehalsduk knuten under
hakan, halft fördolde det mörka håret, hwars-
af blott ett par lockar framfymtade, hwilans-
de öfwer den hvita pannan och ledde åskå-
darens blick owillkorligt ned på det täcka an-
sigtet, som man skulle trott vara copieradt
efter en af Gratiernas. En försmågtande melan-
folie låg i de fina dragen så blandad med den
lockande skalkagtigheten som framlyste ur de
eldiga ögonen, att man ej wiste hwilkendera
som rådde. Hennes röst klingade likt ljudet
af en melodica, då hon wid inrådandet sade till
Zesiren: "Förlåt söta Mi, att jag beswärar
er så sent med min wisit, men jag är trött
och genomfrusen och säg på hela trakten ingen
annan honing än er; Ni torde wäl således
wara så god och tillåta mig här en stund
hwila ut och wärma mig. Jag skall ej myc-
ket incommodera er."

Zesiren war alltså artig kawaljer, att
neka en skönhet något, i synnerhet en så bil-
lig begäran som denna. Med en belesvrenhet,

som wisade hans goda upfostran och umgänge
 i stora werlden, bidd han sin sköna gäst sitta
 ned wid den gnistrande beasan. Man serwe-
 rade the; den warma drycken förblåde rodna-
 den på hennes kinder, som åfwen uphöjdes af
 eldens sten. Samtalet blef altmer lifligt, Ze-
 firen lutade sitt hufvud mot den skönas arel
 och hon lekte med dess gyllene lockar. Men
 då han började bli altför mycket förtrolig,
 drog den sköna sig undan; upstånd af detta
 motstånd, wågade han ett lindrigt wåd,
 men nymfen skyndade nu med låtsad för-
 sträckelse på dörren. Windguden förwänades
 i början öfwer hennes flygt, men sansade sig
 snart, hastade ut efter den älskwärda flygtin-
 gen och swor, att ej låta henne undkomma.
 Denna ilade nu med bewingade steg, snab-
 bare än Leonoras ryttare hos Bürger, fram
 öfwer fälter, öfwer strömmar, skogar, dalar
 och berg och Zefiren stormade hwitstande i
 hennes spår. Stundom wectes hon sagta far-
 ten; den låra förföljaren kom henne då när-
 mare och bad henne, innerligt rörande, att ej
 undsy honom. Men hans böner, långt ifrån
 att hejda hennes flygt, syntes endast påskynda
 den. Med ökad hastighet ilade hon framåt,
 ställde kosan åt Stockholm, sprang genom
 gatorna, fram öfwer Nybron och up till det
 brinnande huset. Här war Zefiren nära att
 hinna henne, då hon med en hjeltmodig be-

Rutsamhet fastade sig midt i lågorna och försvann i deras sköte.

Windguden genomfrångades af fasa mid denna syn. I öfverraskningens första ögonblick wille han kasta sig efter henne, men han hejdade sig, emedan han, ehuru gud, likwäl ansåg badet altför warmt, och beslöt att med sin anda bortslåga lågorna och därur radda den förlorade skönheten. Ledd af sin blinda istwer bötjade han också utföra denna föresats. Saknad och kärlek gäfwos honom sin broder Boreas's styrka. Med wild ansträngning blåste han i elden; men i skället att släcka den, utspredde han den endast ännu mer. Af den wäldsamma förtörande storm, som utgeet från dess mun updrestwos i höjden colonner af eld och rök. Massor af gnistor och flammor jagades öfwer berget och till de fringliggande boningarna. Då Zefiren märkte fruktlösheten af sitt bemödande, harmades han därefter, blåste ännu häftigare och innan fort stod huset i alla fyra hörnen i lågor.

Nu dånade klåmislagen från tornen, trummorna hwirflade, trumpeterna skallade fringatorna, som upfylldes af springande människor, skrikande barn och förwirrade skrån. Snart bliftrade det på horisonten och kanonernas dunder förkunnade än ytterligare den

timade olyckan. Nu öppnades i stadens sär-
skilda trakter scener af ett, dels ömfligt, dels
lösligt slag. Kring gatorna skallade det för-
farande ropet: elden är lös. Här såg man
soldater, båtsmän och matrosar skyndande om
hvarandra att hinna till sina larvplatser; där
tågade en dräng med en wattendunna långsamt
ned åt sjön; där skrek en kullstörtad fåring
om hjälp att upstiga; här kom en spruta med
mycket buller tågande utför gatan och folket
skyndade åt sidan att lämna rum; här frågar
en spåd röst: war så god och säg mig hwar
elden är lös, och en brummande basstämma
svarar: det wet fan, eller det angår mig
inte. Här jämrade sig några pigor och gum-
mor, församlade i ett hörn, öfwer den olycka
som hotade staden genom den starka blåsten,
medan en tropp arbetsmanskap som marchera-
de till elden, swor öfwer dem, som gjorde folk
besvär på julastonen. Några gatpojkar roade
sig, att med sitt skrik öka den allmänna för-
wirringen och ett par mamseller, som i en
loflig speculation ämnat wandra åt staden,
wände blygsamt om till ladugårdslandet, i
hopp att kunna undanstjåla branden någon
åstådarens upmärksamhet och tända i hans
hjerter en mindre förstörande låga.

Klockan war sex om aftonen då eldswä-
dan

Dan utbröt; pigor och drängar, gesäller och
 små jungfrur, lediga från sitt arbete, wan-
 drade i marknaden från stånd till stånd, be-
 traktande de granna warorna, ljusen och hwar-
 andra. Där stod ett par wid ett sockerstånd,
 Kawaljerer trugande sin dame att emottaga en
 strut confect som julgäfwä; der ett tillkom-
 mande ägta par, fästmannen utwäljande en
 grann psalmbock, bunden i rödt sastian, till pre-
 sent åt sin fästmo; där ett redan gift folk
 wid ett brödstånd, njande sig med att handla
 en mästig julkuse hem åt barnen. Pojkar af
 både bättre och sämre kläsen ströko omkring
 och ofredade flickorna, som dels i en gröfre,
 dels i en finare ton både att få wara i fred;
 halfdruckna karlar knuffade hwarandra och
 polisberjeningen spattserade med argus-ögon om-
 kring, att hålla hopen i spekt och ordning.
 Hastigt hördes äfwen här det förfärande ro-
 pet: elden är lös på Ladugårdslandet!
 Några som bodde där, skyndade jämrande sin
 wäg; mängden gapade först en stund på hwar-
 andra; men snart bestämde man sig och: Kom,
 låt oss gå dit, war signalen till ett allmänt
 upbrott. Genast syntes gångarne liksom ren-
 sopade på folk. Här wänder sig en handels-
 man om mot disken med den begärda waran;
 men köparen är förswunnen och han lägger
 den swärjande tillbaka på sitt ställe; där till-

talar en annan sin granne och frågar: "Skall vi inte slå igen och gå vår väg?" Källare, wårds hus och krogar bleswo i ett ögonblick tomma, som om elden redan fattat i hela staden. Här swår en madam innanför disken öfwer någon som skyndat ut, utan att betala; där upskrifwer en annan några stilling mer på en kunds räkning, förmodande att han i brådskan ej skulle så noga erinra sig råttta förbållander; där hopsamlar en jungfru i bomulls klädning, med ett mått om 2 tum i diameter, håstad i nacken, glas och matportioner som endast till hälften blifwit förtärda, knotande för sig sjelf öfwer den orientliga eldswådan, som förstört för henne så mången god uträkning för aftonen; där upkommer kyparen ur källaren med ett fullt glas, men gästen som begärt det, är redan sin kos och i förargelsen dricker han sjelf ur det. Öfwer allt ser man långa näsor och gapande munnar.

Det inre af husen framställde icke mindre besynnerliga grupper. Här skrek några barn, som deras Dadda sprungit ifrån för att skaffa sig underrättelser om elden; där klagade en skönhet, ensam lämnad af sin älskare, som af trummans dån kallades till casernen och nödgats öfwer gifwa henne i ögonblicket af en vigtig förklaring; där larmade en snål fabriksägare, som i orid måst låta sina arbetare gå

till sprutan; där gladdes en bokhållare, sys-
selsamt för sin patron framvisa weckans
räkningar, åt den lyckliga eldsvådan, som i
tid afvände principalens upmärksamhet från
ett litet fel i additionen; där skyndade en piga
från spisen ned på gatan och stannade där i
ett så intimt samtal med en förbigående kam-
rat, att grödgrötan blir medbränd och hon wid
återkomsten undfågnas af sin matmoder med
jullapp af ett annat slag än den hon väntat;
här skyndar en fattig hustru ned i porten och
börjar där en noggrann undersökning med
sina grannarinnor om eldens orsak och huru
långt den kan sträcka sig; då hon återvänder
till köket finner hon lutfiskpannan fullstjelp,
ljuset nedbrunnet och katten mäktigt spisande
på det, till jullek ämnade köttstycket, som han
bemåttigat sig, o. s. w.

Wädelsen hade nu nått sin största höjd.
Några af de arma innewånarena i det brin-
nande huset sågo med torra ögon men förwif-
lan i hjertat, sin lilla egendom upgå i rök,
utan att kunna börja något därpå, glada att
selskwa hafwa undsluppit med lifwet; andra
sprungo gråtande omkring, sökande under gals-
la rop; den ena sitt barn, den andra sin man,
den tredje en sjuk anhörig, om hwilkas öde
de word oviska. Deras klagan blandades med
eldens sprakande, stormwindens tjut och de

släckandes rop. Ett dystert, rödgult sken uplyste hela staden och gaf jemte Klofornas döfwä ljud, det ryswärda uptrådet en ännu mer förfärligt, olycksbådande gestalt.

Utskådaren som icke endast ledde dit af en tanklös nyfikenhet, hade likwäl härwid tillfälle till ett par anmärkningar af mera glädjande beskaffenhet. Han såg där nämligen en hög Herre, som lämnat sitt palats och förlästat astonens nöjen, för att hasta till detta försöringens hemvist, med sin närvaro upmuntra de arbetande, sjelf wäga sig farans granskaf och med klokt förutseende befälla åtgärder, som bidraga till förekommande af eldens widare utbredande, samt ej för lämna stället, än all fara för tractens säkerhet war undanröjd.

Han hade widare tillfälle, att här änyo beundra Stockholms förträffliga eldsläckningsanstalter, hwilka med någon liten omsorg kunde göras ännu bättre. Churu det brinnande huset war på båda sidor omgiffvet af små trädskojar, som man hwarie ögonblick fruktade att se dela des öde, i synnerhet den, hwaråt blåsten låg, och stället war aflägsset från watten, blef dock genom arbetarens mod och ortsörtrutenhet hela granskafet räddadt från den ördödsel, hwarmed det hotades. Omgiffne af

rök och lågor samt tillika öfverflöjda af wattenfurarne, klättrade några fåcka karlar upför taken och bibehöll sig där med ståndagtighet, till- des brandseglen hunnit utdragas och husen woro utom all fara. Genom alla dessa bemödanden blef efter twänne timmars förlopp eldswådan fullkomligt dämpad, stadens innewånare befriade från sin frukton och åskådarena i tillfälle, att återwända till marknaden, till sina hem eller till de nöjen och förrättningar de öfwergifwit. Stockholms hederswårda republikum hade sedan under julhelgen den tillfredsställelsen, att hoptals anställa walfarter up till Tyfkebagarebergen och begapa de qwarstående skerstenarna, askan och de fringspridda bränderna efter den förstörda boningen.

Zefiren insåg snart, att hans harm på det brinnande huset war lika dæwagtig, som hans försök att rädda föremålet för sitt begär. Han aflågsnade sig således därifrån och ditsände sedan under de följande dagarna endast då och då en sagta suck, som fringslågtade askan och klagande smög sig bland ruinerna.

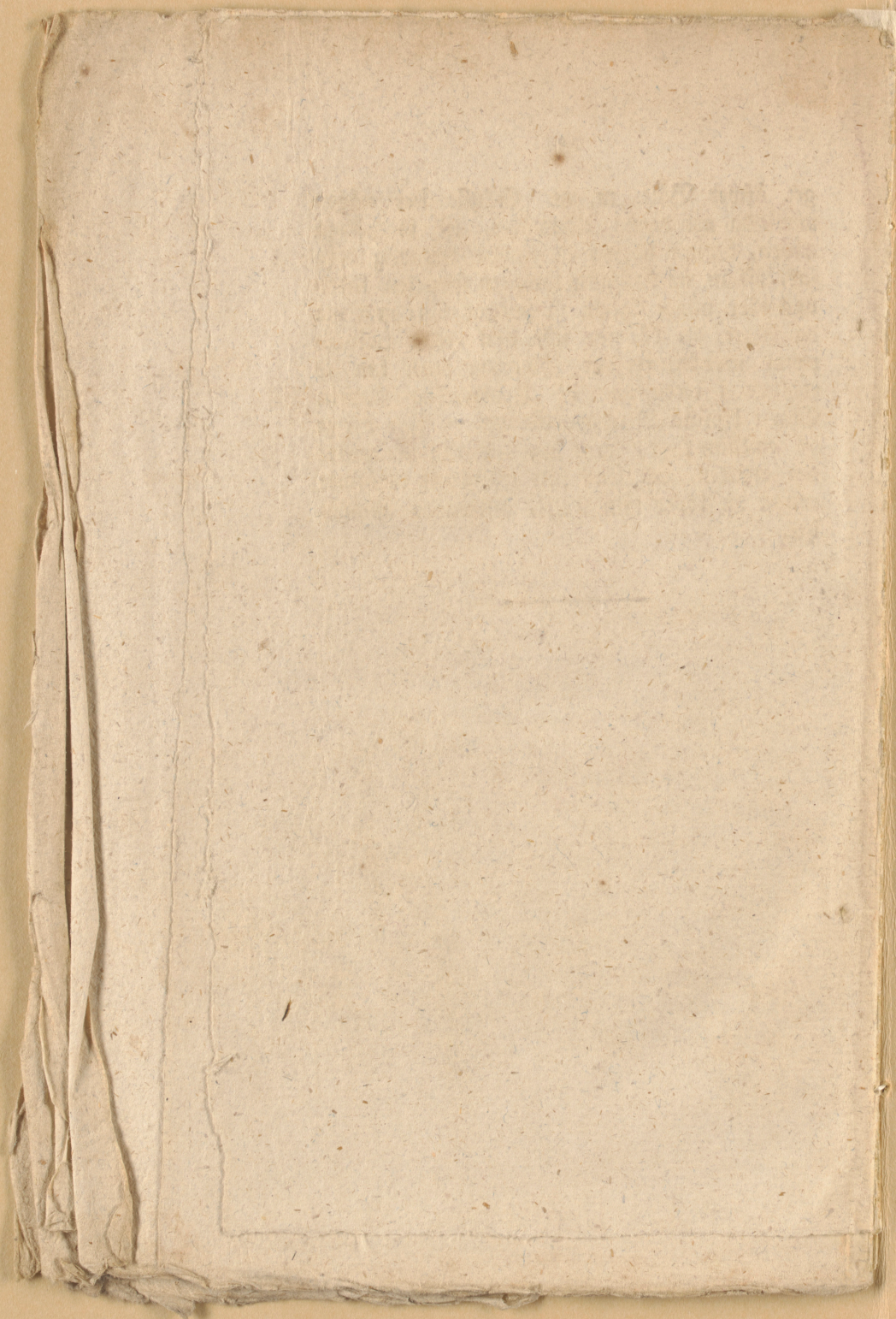
Instiftaren af hela denna olycka, männisslagets fiende, som bland lågorna återtagit sin rätta gestalt, swäfwade imedlertid med innerlig förnöjelse omkring i lusten, och nickade småleende åt andarne som fringhwärf,

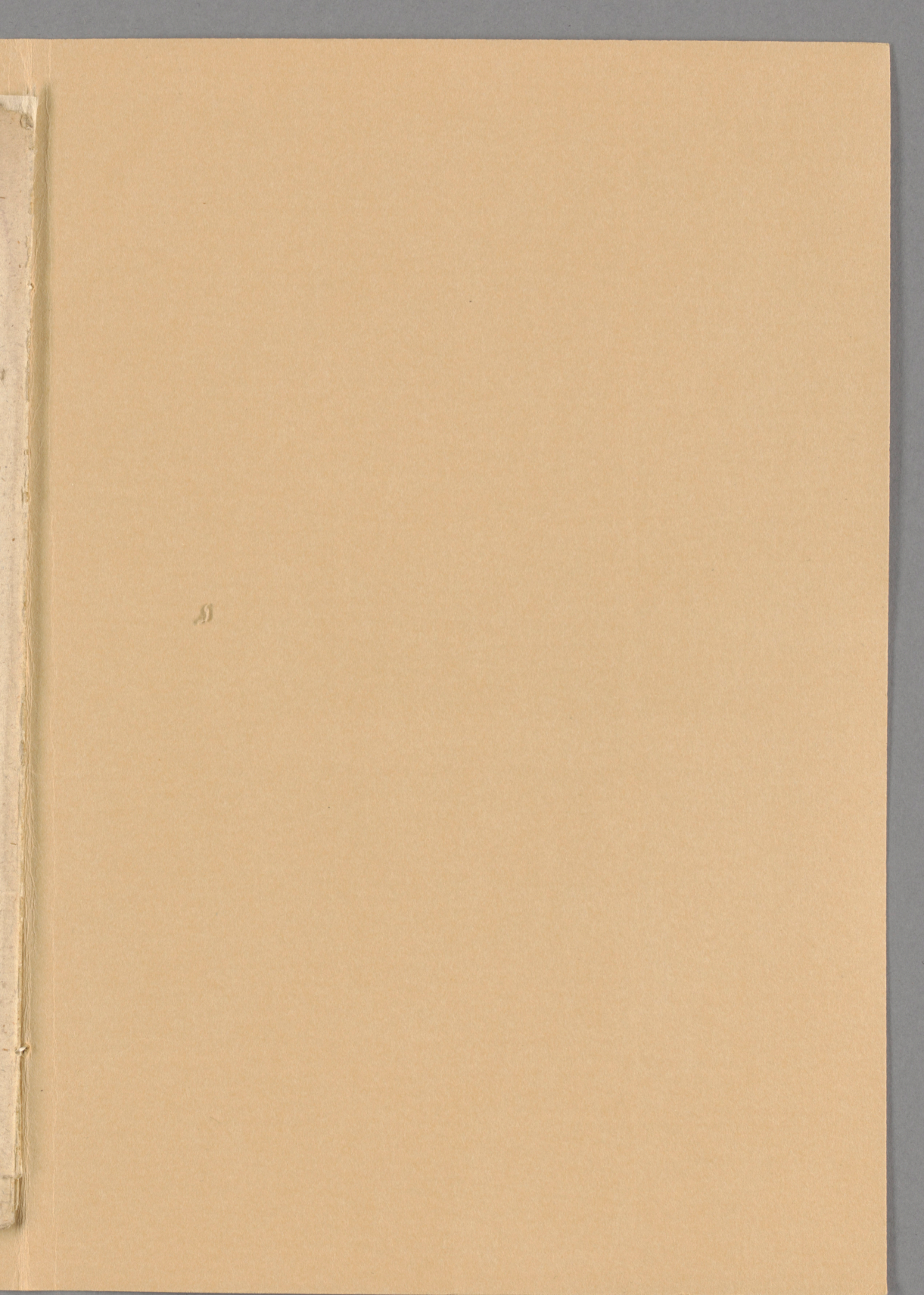
de honom och med smickrande såford uphöjde sin furstes talanger och driftighet. Snart märkte han likväl att hans magt ej war tillräcklig mot sprutorna, wattenet, brandseglen och arbersfolkets iswer. Med innerlig harm såg han branden allt mer aftaga och sluteligen släckas. Han årnade wäl göra ett nytt försök att återtända den; men då hans tjenare i ödmjukhet påminde, att Julen war inne äfwen för dem och de behöfde hvilat öfwer helgen, afstod han från sin föresats, gaf dem tillstånd att gå hem, samt lofwade innom sig, att en annan gång göra sin sak bättre.

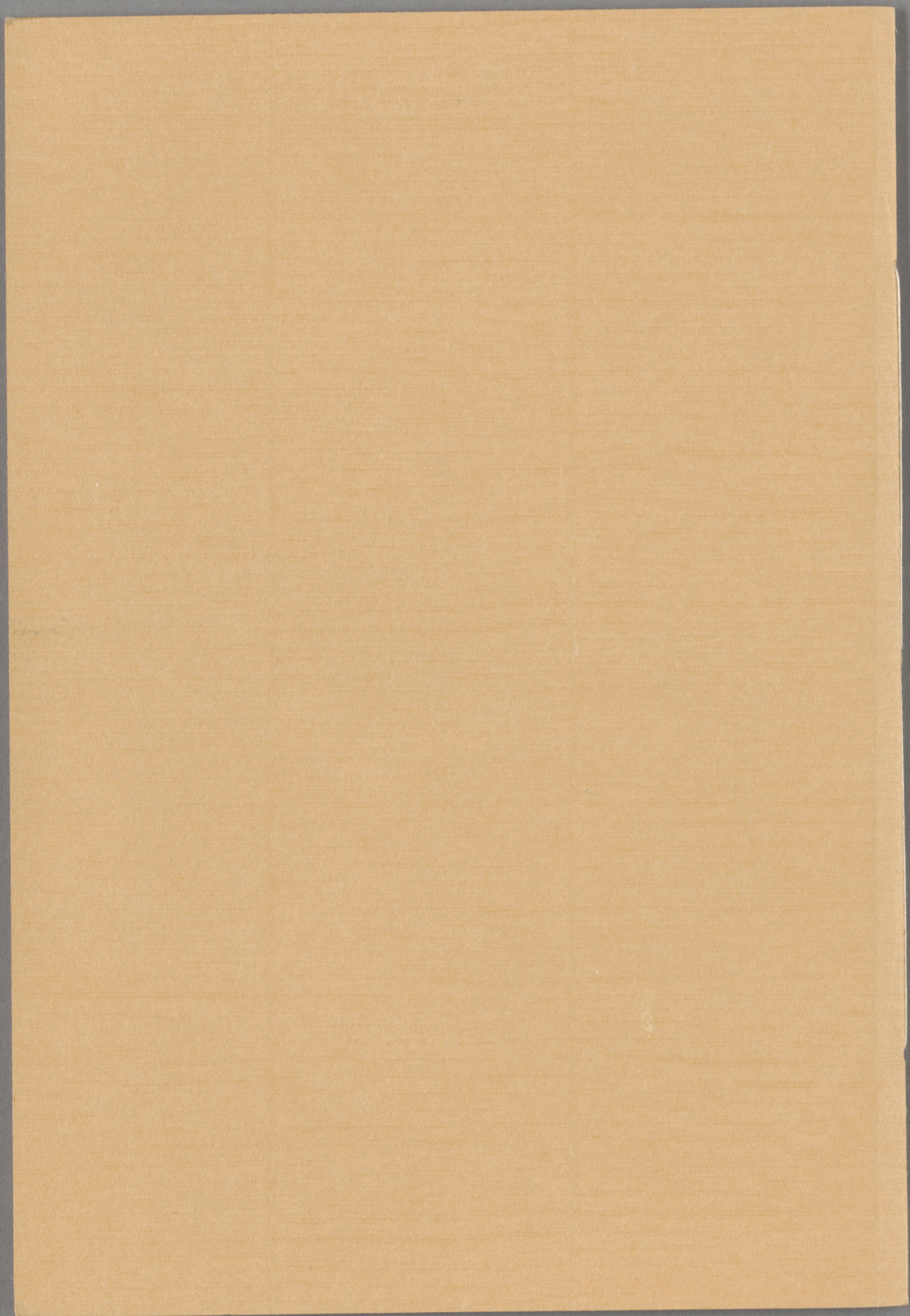
I detta episka poem på prosa torde någon förebrå mig ett och annat qui pro quo, en och annan förblandning af tid och rum, såsom att jag låter Satan och Zefiren dricka the, att Stockholms skyddsengel uppenbarar sig i en så föga ånglalik gestalt o. s. w. Men utom det jag skulle kunna swara, att det ej är tillbörligt att anmärka sådana småsaker, kan jag förswara mig med så mången wörednads-wärd auctoritet t. ex. catoliken Camoens, som låter Venus och Gracerna unfåna Vasco de Gama och hans följeslagare, Gyllenborgs, som låter Åge, Neptun och alla den Grekiska mythologiens hjeltar spela en så stor role i Ed.

get öfver Bält. m. m. Skulle åter någon
inwända att denna eldswåda, lik så många
andra, kunnat hafwa eu ganska naturlig ord-
sak, såsom ett kullfallit hus, en sprucken kake-
ugn eller något dylikt, så swarar jag: min gos-
da läsare, du känner icke den enda princi-
pens werkningsfätt, hwarom man kan se
widare i recensionen af Trosspackan Kapten
Elin i Upsala Litteraturtidning. — För öfrigt
och emellan sagt, bryr jag mig icke så mycket
om critiken, och skall lätt trösta mig deröfver
endast du köper min skrift, ålftwårda allmän-
het.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

